

RICHELLE MEAD

POKRVNÉ PUTÁ

OHNIVÉ SRDCE

PRÍBEH ZO SVETA MEGAÚSPEŠNEJ SÉRIE *UPÍRSKA AKADEMIA* POKRAČUJE!

POKRVNÉ PUTÁ

RICHELLE MEAD

je autorka týchto kníh:

séria Upírska akadémia

Upírska akadémia

Mrazivý bozk

Tieňom pobožkaná

Krvavý sľub

Spútané mágiou

Posledná obeť

séria Pokrvné putá

Pokrvné putá

Zlatá ľalia

Indigové kúzlo

Ohnivé srdce

séria Diamantový dvor

Diamantový dvor

Polnočný klenot

Smaragdové more

A stylized, calligraphic monogram logo consisting of a large, ornate letter 'P' intertwined with a smaller 'D' or similar flourish, enclosed within a circular border.

POKRVNÉ PUTÁ

OHNIVÉ SRDCE

RICHELLE MEAD

slovar

Copyright © 2013 Richelle Mead

Translation © Gabriela Patkolová 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025

ISBN 978-80-566-6879-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Richelle Mead: *Bloodlines Series, Book 4 – The Fiery Heart*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Razorbill, an imprint of Penguin Group (USA) Inc., New York 2013, preložila Gabriela Patkolová.

Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bojnická 10, 831 04 Bratislava, v roku 2025.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

BN: 149103/01

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

pobox@slovar.sk

Venujem Nicole a Alexis.

ADRIAN

NEBUDEM KLAMAŤ. Keď vojdete do miestnosti a uvidíte svoju priateľku študovať almanach detských mien, pravdepodobne prekonáte menší infarkt.

„Nepovažujem sa za experta,“ ozval som sa, opatrne zvažujúc slová. „Teda – vlastne hej. S istotou môžem skonštatovať, že aby malo štúdium podobných kníh zmysel, najskôr medzi nami musia prebehnúť isté záležitosti.“

Sydney Sageová, spomínaná priateľka a svetlo môjho života, sa na mňa neráčila ani pozrieť, no na perách jej zaihral náznak úsmevu.

„Na zasvätenie,“ prehodila nevzrušene, akoby sa bavila o manikúre alebo nákupe potravín a nie o vstupe do spolku čarodejníc. „Musím si vybrať ‚magické‘ meno, ktorým ma budú volať počas sabatov.“

„Správne. Magické meno, zasvätenie. Len ďalší bežný deň, čo?“ Hoci práve ja ako upír s fantastickými, no komplikovanými schopnosťami liečiť a manipulovať iných som mal čo hovoriť.

Tentoraz som si vyslúžil široký úsmev a aj pohľad. Popoludňajšie slnko prenikajúce cez okno do mojej spálne jej zasvietilo do očí a zvýraznilo ich jantárový lesk. Zrenice sa jej prekvapene rozšírili, keď si všimla tri škatule, čo som niesol.

„Čo to je?“

„Revolúcia v hudbe,“ pochválil som sa a so zbožnou úctou ich položil na dlážku. Otvoril som vrchnú a odhalil gramofón. „Zbadal som inzerát jedného chalana z kampusu, predával ich.“ Ďalšia bola plná platní. Vybral som *Rumours* od Fleetwood Mac. „Odteraz môžem počúvať hudbu v jej najčistejšej podobe.“

Netvárila sa nadšene; nečakané od niekoho, kto považuje môj mustang z roku 1967 – dala mu meno Ivaškinátor – za nejakú svätýňu.

„Povedala by som, že čistejšie ako digitálne nahrávky to byť nemôže. Zbytočne vyhodené peniaze, Adrian. Všetky pesničky z tých škatúl sa mi zmestia do telefónu.“

„Vpraceš tam aj tých ďalších šesť, čo mám ešte v aute?“

Užasnuto zažmurkala a zneistela.

„Adrian, koľko si za to všetko utratil?“

Otázku som odbil mávnutím ruky.

„Ále, na splátku auta mi ešte zostalo. Len tak-tak.“ Aspoň nájomné som nemusel platiť, lebo bolo uhradené predom, ale čakalo ma kopec ďalších účtov. „Okrem toho, odkedy ma *niekto* donútil prestať fajčiť a obmedziť šťastné hodinky v baroch, zostáva mi viac na podobné pôžitky.“

„Skôr šťastné dni,“ utrúsila položartom. „Iba dozerám na tvoje zdravie.“

Posadil som sa na posteľ vedľa nej.

„Presne ako ja dávam pozor na teba a tvoju závislosť od kofeínu.“ Uzavreli sme dohodu a vytvorili si vlastnú podpornú skupinu. Ja prestanem fajčiť a pitie obmedzím na jeden drink denne. Ona nahradí obsesiu diétami za zdravé množstvo kalórií a zredukuje príjem kávy na šálku denne. Prekvapivo s tým zápasila viac ako ja s alkoholom. Prvých pár dní som sa bál, že ju budem musieť odviezť na odvykačku.

„Nešlo o závislosť,“ zavrčala. Stále ju to škorelo. „Skôr... voľbu životného štýlu.“

Zasmial som sa, pritiahol si ju a pobozkal. Na okolitý svet som razom zabudol. Žiadne almanachy, platne ani zlozvyky. Jestvovala len ona a jej pery, ich úžasná hebkosť a dravosť zároveň. Zvyšok sveta ju považoval za upätú a chladnú. Pravdu o vášni a túžbe, čo v sebe uzamkla, som poznal iba ja – teda, ja a Jill, ktorá mi videla do hlavy cez vzájomné psychické puto.

Keď som Sydney položil na posteľ, ako vždy mi hlavou preblesklo, že to, čo robíme, je obrovské tabu. Ľudia a moroji sa prestali stykať ešte v ranom stredoveku, keď sa moja rasa ukryla pred svetom. Spravili sme to kvôli bezpečnosti. Dospeli sme k rozhodnutiu, že bude lepšie, ak ľudia nebudú tušiť o našej existencii. Dnes môj aj jej druh (teda tí, ktorí vedeli o morojoch) považovali podobné vzťahy za obscénne a v istých kruhoch až za temné a zvrátené. Mne to bolo jedno. Nezaujímalo ma nič, len ona a to, ako ma pri každom dotyku doháňala do šialenstva a ako svojou pokojnou a stálou prítomnosťou tíšila búrky, čo vo mne zúrili.

Prirodzene, neznamenal to, že sme sa tým chválili. V skutočnosti bol náš románik prísne stráženým tajomstvom a vyžadoval si množstvo zakrádania a starostlivého plánovania. Aj táto spoločná chvíľa sa nám už krátila. A takto plynuli všetky naše pracovné dni. Poslednú hodinu mala individuálne štúdium so zhovievavou profesorkou, ktorá ju púšťala skôr, aby mohla ísť za mnou. Získali sme drahocennú hodinu na bozky či rozhovory – zvyčajne vyhrala muchlovačka, v časovej tiesni čoraz búrlivejšia –, no vzápätí Sydney trielila späť do súkromnej školy, aby sa vrátila, skôr než sa jej otravnej a upírov neznajúcej sestre Zoe skončí vyučovanie.

Sydney mala akési vnútorné hodiny, ktoré jej nejakým zrakom hlásili, kedy treba ísť. Asi to súviselo s jej vrodenu

schopnosťou zvládať sto vecí naraz. Ja som nevnímal nič. Moje myšlienky sa väčšinou sústredili na to, ako ju vyzliecť z trička a či sa tentoraz dostanem cez podprsenku. Zatiaľ sa mi nepošťastilo.

Posadila sa, líca rozpálené a zlatisté vlasy strapaté. Bola taká krásna, až ma píchalo pri srdci. V tej chvíli som si vždy zúfalo želal namaľovať ju a zvečniť jej pohľad. V očiach mala nehu, akú som u nikoho iného nevidel, totálnu a úplnú zraniteľnosť niekoho, kto sa zvyčajne dokonale ovládal a v bežnom živote sa striktne riadil rozumom. No aj keď som sa považoval za nadaného maliara, zachytiť ju na plátne bolo nad moje sily.

Popravila si hnedú blúzku a pozapínala ju, žiarivú tyrkyso-vú čipku schovala pod zdržanlivý odev, ktorý využívala ako brnenie. Za posledný mesiac mi predviedla pestrú paletu podprseniek, a hoci ma mrzelo vidieť, ako miznú, tešilo ma poznanie, že sú tam, tajné ostrovčeky farby v jej živote.

Keď prešla k zrkadlu nad bielizníkom, využil som štipku mágie ducha, aby som si obzrel jej auru, energiu, čo obkolesovala všetko živé. Mágia mi na okamih vyplavila prudký pocit šťastia a potom som to uvidel, to žiarivé svetlo okolo nej. Vyzeralo ako inokedy, intelektuálnu žltú dopĺňala sýta fialová vášne a duchovna. Žmurk, a aura sa rozplynula spolu so smrtonosnou bujarosťou ducha.

Uhladila si vlasy a pozrela sa dole.

„Čo je toto?“

„Hm?“ Postavil som sa za ňu a pevne ju objal okolo pása. Zbadal som, čo zdvihla, a stuhol som: ligotavé manžetové gombíky posiate rubínmi a diamantmi. Z ničoho nič ten hrejivý a radostný pocit vystriedala chladná, ale dôverne známa ponurosť. „Narodeninový darček od tety Tatiany pred pár rokov.“

Sydney si skúseným okom pozorne obzrela gombík. Uškrnula sa.

„Máš tu hotový balík. Toto je platina. Keby si ich predal, do smrti by si nemusel robiť. A mohol by si si kúpiť všetky platne sveta.“

„Radšej by som spal v škatuli na ulici, než by som ich predal.“

Postrehla, že som zmenil tón, a otočila sa, v očiach sa jej zračili obavy.

„Len som žartovala,“ nežne ma pohladila po tvári. „To je v poriadku. Všetko je v poriadku.“

Ale nebolo. Svet bol zrazu kruté, beznádejné miesto, prázdne bez mojej tety, morajskej kráľovnej a jedinej príbuznej, ktorá ma neodsudzovala. V hrdle som mal guču a steny sa na mňa rúcali, keď som si spomenul, ako ju ubodali na smrť a ako vystavovali krvavé fotografie, snažiac sa dolapiť jej vraha. Nezáležalo na tom, že ho chytili a teraz sedel za mrežami odsúdený na smrť. Tetu Tatianu mi to už nevráti. Odišla navždy tam, kam ju nedokážem nasledovať – aspoň zatiaľ nie. A ja trčím tu, sám, bezvýznamný a stratený...

„Adrian.“

Sydnein hlas znel pokojne, ale rázne. Pomaly som sa vymotal z beznádeje, čo ma tak náhle opantala, z temnoty, ktorá sa násobila rokmi čerpania mágie ducha. Cena za obrovskú moc. V poslednom čase prichádzali podobné nečakané výkyvy nálady čoraz častejšie. Sústredil som sa na jej oči a do sveta sa vrátilo svetlo. Neprestal som smútiť za tetou, ale Sydney, moja nádej a kotva, bola pri mne. Nebol som sám. Nebol som nepochopený. Preglgol som a prikývol. Chabo som sa na ňu pousmial. Temná ruka ducha ma pustila zo svojho zovretia. Na teraz.

„Som v pohode.“ Videl som jej pochybnosti, tak som ju pobozkal na čelo. „Naozaj. Už musíš ísť, Sageová. Zoe bude vyzvedať a prídeš neskoro na svoj bosorácky šábes.“

Ustarostene ma ešte chvíľu sledovala a potom sa trochu uvoľnila.

„Dobre. No čokoľvek by si potreboval...“

„Viem, viem. Zavolám na láskofón.“

To jej vrátilo úsmev. Nedávno sme si potajme zaobstarali mobility s predplatenými kreditmi, ktoré alchymisti, organizácia, pre ktorú pracuje, nedokážu vystopovať. Niežeby jej bežne odpočúvali telefón, ale rozhodne by mohli, ak by mali pocit, že sa deje čosi podozrivé. Netúžili sme nechávať im stopy v podobe správ a hovorov.

„V noci sa zastavím,“ dodal som.

Znovu zvažnela.

„Adrian, nie. Je to priveľmi riskantné.“

Ďalšou z výhod mágie ducha bola schopnosť navštevovať iných počas spánku. Príhodný spôsob, ako sa porozprávať, keď sme v bdelom svete nemohli byť poriadne spolu – navyše, v tieto dni sme aj tak netrávili veľa času rozhovormi, keď sme boli hore –, no akékoľvek používanie mágie ducha mi ustavične ohrozovalo zdravý rozum. Dost' ju to trápilo, no ja som tomu nepripisoval veľkú váhu, keďže som vďaka tomu mohol byť s ňou.

„Bez námietok,“ varoval som ju. „Som zvedavý, ako ti to dnes dopadne. A viem, že aj teba zaujíma, ako sa mám.“

„Adrian...“

„Len na chvíľku,“ sľúbil som.

Zdráhavo súhlasila, no netvárila sa ani trochu nadšene. Odprevadil som ju k dverám. Kráčajúc cez obývačku sa pristavila pri malom teráriu pod oknom. Kľakla si, usmiala sa a zatukala na sklo. Bol v ňom dráčík.

Vážne. Oficiálne sa nazýval kallistan, ale to pomenovanie sme používali iba zriedkakedy. Zvyčajne sme ho volali Hopko.

Sydney ho vyvolala z nejakého démonického pekla, aby nám akože pomáhal. Zdalo sa však, že jeho najväčším prínosom je to, že vyzobe všetky nezdravé jedlá v mojom byte. So Sydney sme k nemu boli pripútaní a pre jeho dobro sme sa oňho museli starať. Odkedy sa prisťahovala Zoe, býval hlavne u mňa. Sydney nadvihla vrchnák a dovolila drobnému tvorovi so zlatými šupinami vzhupnúť jej do dlane. Vrhla na ňu láskyplné pohľady; vôbec som sa mu nečudoval.

„Už bol vonku dosť dlho,“ zamyslela sa. „Pripravený trochu si oddýchnuť?“ Hopko existoval v živej alebo neživej podobe ako malá soška, čo nám pomáhalo vyhnúť sa nepríjemným otázkam, keď prišli návštevy. No premeniť ho mohla iba ona.

„Hej. Pokúša sa mi zožrať nohavice. A nechcem, aby videl, ako ťa bozkávam na rozlúčku.“

Poštekla ho pod bradou a vyslovila zaklínadlo, čo z neho urobilo sošku. Takto to bolo nepochybne jednoduchšie, no jeho zdravie si vyžadovalo, aby z času na čas ožil. Okrem toho, tá malá potvora mi prirástla k srdcu.

„Na chvíľu si ho vezmem k sebe,“ vyhlásila a strčila si ho do kabelky. Aj v neživej forme mu prospievala jej blízkosť.

Bez pohľadu zvedavých malých očičiek som ju pomaly pobozkal a len neochotne sa odtiahol. Vzal som jej tvár do dlaní.

„Únikový plán číslo sedemnásť,“ vyhrkol som. „Ujdeme a otvoríme si stánok s džúsmi vo Fresne.“

„Prečo vo Fresne?“

„Príde mi to ako miesto, kde vypijú veľa džúsu.“

Uškrnula sa a ešte raz ma pobozkala.

„Únikové plány“ boli žartík na pokračovanie, vždy boli priťahnuté za vlasy a číslovali sme ich halabala. Bežne som ich vymýšľal na počkanie. Smutné, že boli premyslenejšie ako akékoľvek naše skutočné plány. Obaja sme si priam bolestivo uvedomovali,

že žijeme najmä v prítomnosti a vyhliadky na budúcnosť sú všetko, len nie jasné.

Ukončiť ten druhý bozk bolo rovnako ťažké, ale predsa to urobila a ja som už iba sledoval, ako odchádza. Bez nej mi byť pripadal mdlý.

Priniesol som zvyšok škatúľ z auta a prehŕňal sa tými pokladmi. Väčšina albumov bola zo šesťdesiatych a sedemdesiatych rokov, tu a tam zopár osemdesiatok. Neboli usporiadané, ale ani som sa o to nepokúšal. Keď Sydney prejde jej rozmrzenosť nad mrhaním peňazí, nedokáže si pomôcť a napokon ich roztriedi podľa umelcov alebo žánru, alebo farby. Zatiaľ som gramofón rozložil v obývačke a vytiahol náhodný album: *Machine Head* od Deep Purple.

Do večere zostávalo ešte pár hodín, tak som si čupol pred stojan a civel na čisté plátno, dumajúc, ako uchopiť aktuálnu domácu úlohu z olejomaľby pre pokročilých: autoportrét. Nemuselo ísť o presnú podobu. Mohla to byť abstrakcia. Hocičo, ak ma to vystihovalo. Bol som v úzkych. Namaľoval by som hocikoho iného. Nedokázal by som zachytiť azda len Sydnei- no vytrženie v mojom náručí, no zvládol by som jej auru alebo farbu očí. Zvečnil by som clivú krehkú tváričku svojej priateľky Jill Mastranovej Dragomírovej, mladučkej morojskej princeznej. Vystrúhal by som poctu svojej bývalej v podobe blčiacej ruže, ktorá mi zlomila srdce, no napriek tomu ju obdivujem.

Ale seba? Netušil som, ako uchopiť seba. Možno išlo len o autorský blok. Alebo som sa nepoznal. Ako som tak civel na plátno a moja frustrácia rástla, zápasil som s nutkaním naliať si. Alkohol by zo mňa neurobil nevidaného veľmajstra, ale poskytol by mi aspoň inšpiráciu. Chuť vodky som priam cítil na jazyku. Zmiešal by som si ju s pomarančovým džúsom a predstieral, že je to zdravé. Šklbalo mi prstami a nohy sa takmer vybrali do

kuchyne – ale odolal som. Úprimnosť Sydneinho pohľadu sa mi vryla do mysle. Zase som sa zameral na plátno. Zvládnem to – triezvy. Sľúbil som jej, že si dám len jeden drink denne, a to aj dodržím. A zatiaľ ten drink potrebujem na záver dňa, keď sa ukladám do postele. Nespávam dobre. Celý svoj život. Preto siaham po každej pomoci.

Tvrdošijná triezvosť mi však inšpiráciu nepriniesla, o piatej bolo plátno stále čisté. Vstal som a povystieral si dolámané telo, cítil som, že predošlá temnota je späť. Vyvolal ju skôr hnev ako smútok, prešpikovaný frustráciou z neschopnosti zvládnuť úlohu. Profesorka tvrdila, že mám talent, ale v podobných okamihoch som si pripadal ako flákač, za akého ma všetci považovali, odsúdený na večné zlyhania. Ešte mučivejšie bolo pomyslenie na Sydney, ktorá vedela všetko o všetkom a excelovala by v hocijakej kariére, akú by si zvolila. Odhliadnuc od ľudsko-upírieho problému som dumal, čo jej vôbec môžem ponúknuť. Polovicu vecí, ktoré ju bavili, som nedokázal ani len vysloviť, nie sa o nich rozrečniť. Ak sa nám niekedy podarí viesť normálny spoločný život, bude chodiť do práce a platiť účty, kým ja budem upratovať ako žienka domáca. A ani v tom nie som veľmi dobrý. Ak by sa túžila vracieť domov k fešákovi s dobrými vlasmi, to by som pravdepodobne zvládol celkom slušne.

Uvedomoval som si, že tieto obavy vo mne živí mágia ducha. Nie všetky boli opodstatnené, no ťažko sa hádzali za hlavu. Vykašľal som sa na autoportrét a vybral sa von v nádeji, že nájdem rozptýlenie v prichádzajúcej noci. Slnko zapadalo a zima v Palm Springs bola sotva na tenkú bundu. Pre morojov to bola obľúbená časť dňa. Vonku bolo ešte svetlo, ale nie nepríjemné. Jemné slnečné lúče sme znášali – na rozdiel od strigojov, nemŕtvych upírov, ktorí zabíjali kvôli krvi. Slnko ich dokázalo

zahubiť, čo bolo pre nás len ďalšie plus. V boji s nimi sme potrebovali všetku pomoc, akej sa nám dostalo.

Odviezol som sa do Vista Azul, na predmestie len desať minút od centra, kde sídlila Amberwoodska prípravka, súkromná internátna škola, kde študovala Sydney a zvyšok našej nesúrodej partičky. Zvyčajne bola povereným šoférom skupinky Sydney, no dnes tá česť pripadla mne, lebo ona upaľovala na tajné stretnutie s čarodejnicami. Banda už čakala nastúpená na chodníku pred dievčenským internátom. Naklonil som sa ponad sedadlo spolujazdca a otvoril im dvere.

„Nastupovať,“ zavelil som.

Natlačili sa dnu. Bolo ich päť, a keby tu bola so mnou aj Sydney, dostali by sme sa na šťastnú sedmičku. Keď sme sa prišťahovali do Palm Springs, boli sme len štyria. Jill, dôvod, prečo sme všetci tu, sa všuchla vedľa mňa a zaškerila sa.

Sydney pôsobila v mojom živote ako hlavný upokojujúci faktor a Jill jej sekundovala. Mala iba pätnásť, takže bola o sedem rokov mladšia než ja, no už z nej vyžarovala vznešenosť a múdrosť. Sydney je možno láska môjho života, ale Jill mi rozumela spôsobom, akým to nedokázal nik iný. S naším psychickým putom nemala veľmi na výber. Vytvorilo sa minulý rok, keď som použil mágiu ducha, aby som jej zachránil život – a keď vravím „zachránil“, myslím to doslova. Jill bola fakticky mŕtva, síce nie dlhšie ako minútu, ale tak či onak zomrela. Silu mágie som presmeroval do zázračného uzdravenia a priviedol ju späť, skôr ako si ju uzurpoval druhý svet. Ten zázrak nás pripútal spojením, ktoré jej umožňovalo cítiť a vidieť moje myšlienky – no opačne to nefungovalo.

Tí, ktorých takto priviedli späť, sa nazývali „tieňom pobozkaní“ a už to by stačilo na to, aby sa vám obrátil život hore nohami. Jill mala tú smolu, že bola jednou z dvoch posledných

členiek vymierajúcej morojskej kráľovskej línie. Zistila to len nedávno a jej sestra Lissa – morojská kráľovná a moja dobrá priateľka – potrebovala, aby Jill zostala nažive, ak sa mala udržať na tróne. Odporcovia Lissinej liberálnej vlády zasa túžili vidieť Jill mŕtvu, aby mohli uplatniť starodávny rodinný zákon, ktorý od monarchu vyžadoval aspoň jedného ďalšieho žijúceho člena rodiny. Ktosi dostal geniálny nápad skryť Jill uprostred ľudského mesta v púšti. Veď aký upír by už len chcel žiť tu? Tiež som si často kládol túto otázku.

Na zadné sedadlo vliezli Jillini traja strážcovia. Všetci boli dampíri, rasa so zmiešaným upírom a ľudským dedičstvom ešte z čias, keď sa slobodne milovali. Boli silnejší a rýchlejší ako my ostatní, čo z nich v zápase proti strigojom a kráľovským vrahom robilo skvelých bojovníkov. Skupine de facto velil Eddie Castile, spoľahlivá neochvejná skala, ktorý bol s Jill od samého začiatku. Angeline Dawesová, ryšavá neriadená strela, už nebola taká spoľahlivá. A tým „nie taká spoľahlivá“ myslím, že nie je „vôbec spoľahlivá“. Keď však ide do tuhého, vie sa biť. Najnovším prírastkom bol Neil Raymond alebo Dlháň, Slušňák či Suchár. Nechápem, ako môžu Jill s Angeline vidieť v tom jeho škrobenom výzore znak ušľachtilého charakteru. Skutočnosť, že chodil do školy v Anglicku, kde pochytil falošný britský prízvuk, im obzvlášť dvíhala hladiny estrogénu.

Posledná členka skupinky postávala vonku pred autom a odmietala nastúpiť. Zoe Sageová, Sydneina sestra.

Sklonila sa a pozrela sa mi do očí, tie jej boli hnedé a podobali sa na Sydneine, len v nich mala menej jantárovej.

„Už nie je miesto,“ odula sa. „Nemáš v aute dosť sedadiel.“

„To nie je pravda,“ namietol som. Jill sa ako na povel prisunula bližšie ku mne. „Toto sedadlo je určené pre troch. Predchádzajúci majiteľ dokonca namontoval ďalší pás.“ Aj keď ide

o bezpečnosť, Sydney takmer dostala infarkt, že si ktosi dovolil upraviť pôvodný mustang. „Okrem toho, všetci sme rodina, nie?“ Aby sme to mali ľahšie, presvedčili sme školu, že sme všetci súrodenci alebo bratrance a sesternice. Keď prišiel Neil, alchymisti to konečne vzdali s vymýšľaním príbuzných, lebo to už začínalo byť absurdné.

Zoe ešte niekoľko sekúnd civela na prázdne miesto. Aj keď bolo sedadlo široké, stále to znamenalo, že bude v Jillinej blízkosti. Zoe bola na amberwoodke už mesiac, no stále mala plnú hlavu všakovakých predsudkov o upíroch a dampíroch, ktorými ju krmili jej ľudia. Poznal som ich, lebo aj Sydney im kedysi verila. Aká irónia, keďže poslaním alchymistov bolo skrývať svet upírov a nadprirodzena pred ľuďmi – vraj by to neuniesli. Alchymisti verili, že môj druh je zdegenerovanou hračkou prírody, čo je lepšie ignorovať a držať ďaleko od ľudí, aby sme ich nepoškvrnili zlom. Pomáhali nám so zaťatými zubami. Hodili sa najmä v situáciách, ako je aj tá, v ktorej sa ocitla Jill, keď bolo treba ťahať za nitky zo zákulisia a komunikovať s úradmi či so zástupcami školy. Alchymisti dokázali vybaviť aj nemožné. Presne to bola pôvodne Sydneina úloha – uľahčovať Jill pobyt v exile, lebo alchymisti si neželali vojnu medzi morojmi. Zoe poslali nedávno, nech sa od nej učí, takže sa stala riadnou osinou v zadku, pred ktorou sme sa so Sydney museli skrývať.

„Nemusíš ísť s nami, ak sa bojíš,“ navrhol som. Nič by ju nenamotivovalo viac. Túžila sa stať super alchymistkou, najmä aby zapôsobila na otca, ktorý bol, ako som vydedukoval z mnohých rozprávání, ohromný debil.

Zoe sa zhlboka nadýchla a zaľala sa. Bez slova vliezla k Jill, zabuchla dvere a čo najviac sa na ne natlačila.

„Sydney nám mala nechať SUV,“ zamrmala po chvíľke.

„Kde je vlastne Sageová? Ehm, Sageová seniorka,“ opravil som sa, keď sme sa už rútili po ceste. „Niežeby sa mi nepáčilo rozvážať vás po okolí, kamoši. Mala si mi priniesť malý šoférsky kalap, Žubrienka.“ Štuchol som Jill a tá mi to vrátila. „Mohla by si mi taký ušiť na tom tvojom krúžku.“

„Išla zariadiť čosi pre slečnu Terwilligerovú,“ oznámila Zoe oduto. „Stále jej behá za zadkom. Nechápem, ako môže štúdium dejín zaberať toľko času.“

Zoe nemohla tušiť, že štúdium zahŕňalo vstup do sabatu. Ľudská mágia sa mi ešte stále zdala divná a záhadná – a pre alchymistov bola totálne neprípustná –, ale Sydney je vraj talentovaná. Neprekvapovalo ma to, ona mala nadanie na všetko. Prekonala svoj strach z mágie, rovnako ako prekonala strach zo mňa, a naplno sa ponorila do jej štúdia, s čím jej pomáhala jej bláznivá, no obľúbená mentorka Jackie Terwilligerová. Tvrdiť, že alchymistom by sa to nepáčilo, by bolo slabé slovo. Vlastne by ste si mohli hodiť mincou, čo by ich naštvало viac: štúdium pokútneho umenia alebo randenie s upírom. Aj by sa mi to zdalo komické, keby som sa nebál, že zarytí radikáli spomedzi alchymistov by jej urobili čosi hrozné, ak by ju prichytili. Preto Zoeino behanie Sydney za päťami všetko len zhoršovalo.

„Sydney je už taká,“ odvetil Eddie zozadu. V spätnom zrkadle som videl, ako sa uvoľnene usmieva, hoci ustavične striehol na nebezpečenstvo. Jeho aj Neila vycvičili strážcovia, dampíria organizácia búchačov, čo ochraňovala morojov. „Venovať sa úlohe na sto percent by bolo pre ňu flákaním.“

Zoe pokrútila hlavou. Nepripadalo jej to také zábavné ako nám.

„Je to iba hlúpa škola. Stačí, ak neprepadne.“

Nie, pomyslel som si. *Ona potrebuje rásť.* Sydney nehltala poznatky len pre svoje povolanie. Snažila sa, lebo to milovala.

A najviac zo všetkého by ju potešilo, keby sa mohla naplno pohrúžiť do univerzitných výziev a študovať, čo by si vybrala. Namiesto toho ju zatiahli do rodinného biznisu a musela skákať, ako alchymisti pískali. Zmaturovala už dávno, no predsa k druhému maturitnému ročníku pristupovala s rovnakou vážnosťou ako prvý raz, dychtivo hltajúc všetko, čo sa mohla naučiť.

Raz, keď sa toto skončí a Jill bude v bezpečí, ujdeme od toho všetkého. Netuším kam a neviem ako, ale Sydney to nejako vymyslí. Strasie sa alchymistického jarma a stane sa doktorkou Sydney Sageovou, PhD., kým ja... no, niečo si už nájdem.

Na ramene som ucítil jemný dotyk. Pozrel som sa na Jill. S ľútosťou na mňa hľadela, v nefritovozelených očiach sa jej zaleskli slzy. Vedela, na čo myslím, poznala fantázie, čo sa mi rojili v hlave. Unavene som sa na ňu usmial.

Odviezli sme sa cez mesto na okraj Palm Springs do domu Clarencea Donahuea, jediného moroja, ktorý bol dosť bláznivý na to, aby žil v tejto púšti. Teda až kým sme sa tu minulú jeseň nezjavili my. Starý Clarence bol tak trochu vyšinutý, ale mal láskavé srdce, prichýlil vo svojom dome čvargu morojov a dampirov a dokonca nám dovolil využívať jeho darkyňu-domácu. Moroji nevraždia kvôli krvi ako strigoji, ale aspoň dvakrát týždenne si potrebujeme cucnúť. Našťastie, na svete je dosť ľudí, čo nám poskytnú krv výmenou za endorfinové opojenie z upírieho uhryznutia.

Clarencea sme našli v obývačke, sedel v obrovskom koženom kresle a s lupou v ruke si čítal akúsi starobylú knihu. Zrazene zdvihol hlavu, keď sme vošli.

„Návšteva vo štvrtok! Aké milé prekvapenie.“

„Je piatok, pán Donahue,“ opravila ho добросрдеčne Jill a sklonila sa, aby ho pobožkala na líce.

Láskyplne na ňu zaškúľil.

„Naozaj? Neboli ste tu včera? No, to je jedno. Dorothy vás určite rada obslúži.“

Dorothy, jeho starnúca domáca, sa tvárila veľmi ochotne. S Jilliným príchodom do Palm Springs vyhrala v lotérii. Starí moroji nepijú toľko krvi ako mladí, a zatiaľ čo Clarence jej poskytoval aspoň príležitostnú slasť, moje a Jilline pravidelné návštevy jej dopriali takmer nepretržitý rauš.

Jill sa poponáhľala za Dorothy.

„Môžem ísť hneď?“ Postaršia žena dychtivo prikývla a obe vymenili obývačku za väčšie súkromie. Zoe sa na tvári mihlo znechutenie, no ani nemukla. Hnus v jej očiach a to, ako sa stránila ostatných, mi tak veľmi pripomínal starú Sydney, že som sa takmer usmial.

Angeline prakticky skákala hore-dole po gauči.

„Čo je na večeru?“ Zatahovala nezvyčajným južanským prízvukom, keďže vyrástla v odlahlej horskej komunite morojov, dampírov a ľudí, čo ako jediní, o ktorých som vedel, žili spolu a slobodne sa medzi sebou sobášili. Všetci ostatní moroji, dampíri aj ľudia na to hľadeli s hrôzou a údivom. Hoci ma ich otvorenosť lákala, nikdy mi ani len nenapadlo, že by sme so Sydney žili medzi nimi. Neznášal som kempovanie.

Nikto neodpovedal. Angeline preskakovala pohľadom z jedného na druhého.

„Tak? Prečo tu nie je žiadne jedlo?“ Dampíri nepijú krv a môžu konzumovať bežnú stravu ako ľudia. Moroji takisto potrebujú aj takéto živiny, aj keď ani zďaleka nie tak často. Udržať dampírí metabolizmus v pozore si však vyžaduje kopecku energie.

Tieto pravidelné stretávky sa stali akýmisi rodinnými večerami – nielen čo sa týka krvi, ale aj bežného jedla. Príjemný spôsob, ako predstierať, že vedíme normálny život.

„Vždy je tu jedlo,“ pripomenula, akoby sme si to nevšimli. „Chutila mi tá india, čo sme mali minule. Tá masala, či čo to bolo. Len neviem, či by sme tam mali chodiť, kým to nezačnú volať pokrmom pôvodných Američanov.“

„O jedlo sa zvyčajne stará Sydney,“ zamrmlal Eddie, ignorujúc Angelininu tendenciu odbočovať od témy.

„Nie zvyčajne,“ opravil som ho. „Vždy.“

Angelinin pohľad preskočil na Zoe.

„Prečo si nás neupozornila, že si máme niečo kúpiť?“

„Lebo to nie je moja práca!“ Zdvihla bradu. „Sme tu, aby sme poskytli Jill krytie a uistili sa, že zostane mimo radaru. Nie je mojou povinnosťou kŕmiť vás.“

„V akom zmysle?“ dobiedzal som. Vedel som, že je to odo mňa odporné, ale neodolal som. Chvíľu jej trvalo, kým tú nárážku pochopila. Najskôr zbledla; potom očervenela od jedu.

„Ani v jednom! Nie som vaša opatrovateľka. Sydney tiež nie. Netuším, prečo vás tak obskakuje. Mali by ju zaujímať len veci, ktoré potrebujete na prežitie. Objednávanie pizze to nie je.“

Znudene zívajúc som sa uvelebil sa na gauči.

„Možno jej došlo, že ak budeme mať plné bruchá, vy dve nebudete pôsobiť tak chrumkavo.“

Zoe bola príliš zdesená, aby reagovala, a Eddie ma šľahol prísnyim pohľadom.

„Stačilo. Objednať pizzu nie je žiadna raketová veda. Spravím to.“

Jill sa vrátila s pobaveným výrazom, ešte nestihol ani dotelefonovať. Zjavne bola svedkom našej výmeny názorov. Puto nefungovalo nepretržite, ale dnes sa zdalo byť mimoriadne silné. Len čo sa vyriešila dilema s jedlom, všetci sme sa uvoľnili a priateľsky vtipkovali – teda, všetci okrem Zoe, ktorá nás iba pozorovala a čakala. Angeline s Eddiem sa vzhľadom na nedávny

katastrofický koniec randenia k sebe správali nečakane vrúcne. Angeline to hodila za hlavu a predstierala, že je posadnutá Neilom. Ak to Eddieho ešte trápilo, nedal to na sebe znať, čo bolo preňho typické. Sydney tvrdila, že tajne miluje Jill, čo sa mu tiež darilo skrývať.

Aj by som mu to schvaľoval, ale Jill sa, rovnako ako Angeline, tvárila, že je zamilovaná do Neila. Obe to iba hrali, ale nikto – ani len Sydney – mi neveril.

„Si v pohode s tým, čo sme objednali?“ spýtala sa ho Angeline. „Nechcel si niečo iné?“

Neil so stoickým výrazom zavrtel hlavou. Tmavé vlasy mal ostrihané až bolestivo nakrátko. Presne takto, bez akýchkoľvek omáčok, to mali alchymisti radi.

„Nemienim strácať čas doťahovaním sa pre hlúposti ako pepperoni a šampiňóny. Keby si chodila na moju školu v Devonshire, pochopila by si. V druháku nás nechali samých v mokradiach, aby sme sa o seba postarali a naučili sa prežiť. Keď sa tri dni živíte halúzkami a vresmi, naučíte sa neohrňať nos nad žiadnym jedlom, ku ktorému sa dostanete.“

Angeline s Jill klipkali mihalnicami, akoby išlo o tú najdrsnejšiu a najmužnejšiu historku, akú kedy počuli. Eddieho výraz odrážal moje pocity, uvažoval, či to ten pán Big Ben myslí naozaj alebo je to len génius s dokonalými oblbovacími replikami.

Zoe zazvonil mobil. Pozrela sa na displej a vyplašene vyskočila.

„Otec.“ Bez rozmyšľania zodvihla a odcupitala von z izby.

Nepatrím k poverčivým, ale po chrbte mi prebehol mráz. Pán Sage nepatril k tým vrúcny a priateľským chlapíkom, ktorí by vám zavolali v pracovnej dobe, aby vás pozdravili, najmä keď vedel, že Zoe má alchymistické povinnosti. Ak sa niečo stalo, týkalo sa to aj Sydney. A to ma znepokojilo.

Zvyšok konverzácie som nevnímal, iba som odrátaval minúty, kým sa Zoe vráti. Len čo vošla, jej sinavá tvár mi potvrdila, že som sa nemýlil. Niečo sa pokašľalo.

„O čo ide?“ sondoval som. „Je Sydney v poriadku?“ Príliš neskoro som si uvedomil, že by som sa o ňu nemal tak okato zaujímať. Ani naši kamaráti o nás netušili. Našťastie, všetci sa sústredili na Zoe.

Pomaličky pokrútila hlavou, oči neveriacky vyvalené.

„Ja... ja neviem. Ide o rodičov. Rozvádza-
jú sa.“